

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 19/14
V Lucemburku dne 13. února 2014

Rozsudek ve věci C-367/12
Susanne Sokoll-Seebacher

Demografická kritéria uplatňovaná v Rakousku pro účely zřizování nových lékáren jsou neslučitelná se svobodou usazování

Tato kritéria nejsou v souladu s požadavkem soudržnosti, jelikož neumožňují odchylky k zohlednění místních zvláštností.

V Rakousku se ke zřízení nové lékárny vyžaduje předchozí povolení, které je vázáno na splnění podmínky „potřebnosti“. Pokud v důsledku zřízení lékárny klesne počet zákazníků stávající lékárny pod určitou hranici, není tato potřebnost dána. Konkrétně není podmínka existence potřeby zřízení lékárny splněna v případě, že se počet „osob, které je třeba nadále zásobovat“ stávající lékárnou (tedy počet obyvatel s trvalým bydlištěm v okruhu menším než čtyři silniční kilometry), sníží a klesne pod 5 500. Je-li však počet těchto obyvatel pod touto hranicí, musí být zohledněny osoby, které je třeba zásobovat z důvodu, že v oblasti zásobování stávající lékárnou vykonávají profesní činnosti nebo využívají služby či dopravní prostředky.

Žádost podaná paní Sokoll-Seebacher, která měla v úmyslu zřídit lékárnu v obci Pinsdorf, byla zamítnuta z důvodu, že na území této obce neexistuje potřeba jejího zřízení. Ze znaleckého posudku rakouské lékárnické komory totiž vyplývá, že by zřízení lékárny v obci Pinsdorf vedlo ke zřetelnému snížení zásobovacího potenciálu sousední lékárny (která se nachází na území obce Altmünster) pod hranici 5 500 osob. S. Sokoll-Seebacher namítá, že tento posudek nezohlednil skutečnost, že v dohledné době dojde ke zrušení přímého pozemního spojení mezi sousedními obcemi Pinsdorf a Altmünster. K tomu S. Sokoll-Seebacher také uvádí, že provozovatelka stávající lékárny v obci Altmünster si byla v době, kdy zřizovala svoji lékárnu, velmi dobře vědoma skutečnosti, že nikdy nebude dosaženo počtu 5 500 osob. Rakouský správní soud, na něhož se S. Sokoll-Seebacher obrátila, se Soudního dvora táže, zda unijní právo (a především zásada usazování a svoboda podnikání zakotvená v Listině základních práv Evropské unie) brání takové vnitrostátní právní úpravě.

V rozsudku z dnešního dne Soudní dvůr odpovídá, že **svoboda usazování** – a především požadavek soudržnosti při uskutečňování sledovaného cíle – **brání právním předpisům, které příslušným orgánům neumožňují zohlednit místní zvláštnosti, a odchýlit se tak od striktně stanoveného počtu „osob, které je třeba nadále zásobovat“.**

Soudní dvůr nejprve uvádí, že ačkoli spor neobsahuje přeshraniční prvek, může dotčená právní úprava spadat do působnosti svobody usazování vzhledem k tomu, že není vyloučeno, že by se mohla vztahovat i na státní příslušníky jiných členských států, kteří mají zájem usadit se v Rakousku, aby zde provozovali lékárnu. Podle Soudního dvora není také vyloučeno, že by vnitrostátní právo mohlo ukládat, aby byla tuzemskému státnímu příslušníkovi poskytnuta stejná práva, jaká státní příslušník jiného členského státu vyvozuje v téže situaci z práva unijního.

Stran dosahu svobody podnikání zakotvené v článku 16 Listiny Soudní dvůr uvádí, že tato svoboda odkazuje zejména na unijní právo, a tedy na svobodu usazování. Z toho Soudní dvůr vyvozuje, že dotčená právní úprava musí být zkoumána pouze z hlediska této svobody.

V návaznosti na to Soudní dvůr připomíná, že svoboda usazování nebrání v zásadě tomu, aby členský stát stanovil režim předchozího povolení ke zřízení nových poskytovatelů péče (jako jsou lékárny), pokud se taková úprava ukáže jako nezbytná za účelem vyplnění případných mezer

v přístupu ke zdravotnickým službám a zamezení vytváření podvojných struktur, aby byla zajištěna zdravotní péče přizpůsobená potřebám obyvatelstva, která se vztahuje na celé území a zohledňuje zeměpisně odlehle nebo jinak znevýhodněné oblasti¹.

Soudní dvůr rovněž uvádí, že použití kritéria počtu „osob, které je třeba nadále zásobovat“, vede k riziku, že v Rakousku nebude některým osobám s bydlištěm ve venkovských a izolovaných oblastech nacházejících se mimo oblasti zásobování stávajícími lékárnami (jako například osobám se sníženou mobilitou) zajištěn rovný a náležitý přístup k lékařským službám. Tím, že rakouská právní úprava neumožňuje příslušným vnitrostátním orgánům odchýlit se od této striktní hranice, aby zohlednily místní zvláštnosti, nesplňuje požadavek unijního práva, podle kterého musí být při uskutečňování sledovaného cíle dodržen požadavek soudržnosti.

Soudní dvůr má naopak za to, že dotčená právní úprava splňuje požadavek unijního práva, podle něhož musí být povolovací režim, který se odchyluje od zásady usazování, založen na objektivních kritériích, jež nejsou diskriminační a jsou předem známá, aby výkonu posuzovací pravomoci, kterou mají příslušné vnitrostátní orgány, byly stanoveny dostatečné meze.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 1. června 2010, Blanco Pérez a Chao Gómez ([C-570/07 a C-571/07](#)). Viz rovněž [TZ č. 49/10](#).